

وطن امروز

مظلومه ظلم‌ستیز

گفت و گوی «وطن امروز» با حجت‌الاسلام جباری درباره عوامل غصب حکومت بعد از رحلت پیامبر و نقش آفرینی حضرت زهرا (س) در مقابله با این ظلم

صفحه ۵

شهادت مظلومانه صدیقه طاهره حضرت فاطمه زهرا (س) را به عموم شیعیان تسلیت می‌گوییم

رئیس‌جمهور به مناسبت ۱۶ آذر در دانشگاه تهران حاضر شد و با دانشجویان به گفت‌وگو پرداخت

روز گرم دانشگاه تهران

رئیس‌جمهور از دانشجویان و اساتید دانشگاه که اجازه ندادند فضای دانشگاه به محلی برای جولان اغتشاشگران تبدیل شود، تقدیر کرد

صفحه ۲

تیتراهای امروز

وزیر اطلاعات: رئیس‌جمهور فرانسه توسط یک منبع آلوده و دست‌چندم سیا هدایت می‌شود

کنایه خطیب به مکرون

برنامه آشوبگران برای اعتصاب و اغتشاش در روزهای ۱۴ و ۱۵ آذر شکست خورد

فراخوان فضاخت

در حمله پلیس آلمان به مقر گروه «شهروندان رایس» ۲۵ نفر بازداشت شدند

کودتای نازی در قلب اروپا

میزبانان شبکه‌های ضد ایرانی، ماهواره را برای شبکه ایرانی قطع می‌کنند

تروریسم ادامه‌دار علیه پرس تی‌وی

بارش مجدد برف و باران از هفته آینده

کولاک و یخبندان در راه است

دیدگاه

دورویی و تزویر مدعیان حقوق بشر

زهرة الهیان: امروز برای افکار عمومی دنیا و مقامات کشورهای مختلف این حقیقت روشن است که حقوق بشر به ابزاری برای رسیدن به اهداف و اغراض سیاسی آمریکا و غرب تبدیل شده است...

شروین طاهری، دوحه: شاید

کمی غریب باشد اما نخستین تصویر من از هواداران در قطر ۲۰۲۲ همان قدر که از ژانتینی است، فلسطینی هم هست. عصر همان روز ورود به دوحه، تیم حاضر در جام و حتی از آن بالاتر، مدعی اصلی حتی آنهایی که قطر را به عنوان میزبان و نخستین حذف‌شده جام جهانی ۲۰۲۲، قهرمان و چه فرافوق‌تالی بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان برمی‌شمرند، حالا نیم‌نگاهی هم به قهرمانی غیرمنتظره و خارج از قاعده فلسطینی دارند.

در این روز، به هر یک از ۸ ورزشگاه، ۱۰ منطقه هواداری (فن زون)، میادین یا تجمع‌گاه‌های اصلی دوحه، الوکره و الخور و ایستگاه‌های اصلی مترو سرک یکشده، نمایی پررنگ از فلسطین و پرچمش می‌بینید. در ایران تبلیغات برخی رسانه‌ها به شکلی است که عمدتاً با پیراهن‌های راه‌راه سفید و آبی آسمانی که وسط سئوق معرکه گرفته بودند، یک جوان با پیراهن شماره ۱۰ تیم ملی آرژانتین، مزین به نام مسی خودنمایی می‌کرد که پرچم فلسطین را به اهتزاز در آورده بود. معلوم نبود چه تعداد از این جوانان، عرب بودند و چه تعداد آرژانتینی. هر ۲ دسته حول محور فلسطین متحد شده بودند و یک نمایش منحصربه‌فرد را برای اعلان یک پیام منحصربه‌فرد به اجرا در آورده بودند. شاید دانستن این نکته که در حدود ۸۰ درصد از جمعیت آرژانتین از طبقات بالای جامعه‌ها را نوادگان مهاجران سوری، لبنانی و فلسطینی تشکیل می‌دهند، کمی از ابهام این صحنه شگفت‌انگیز در ذهن من مشاهده‌کننده می‌کاست. دست‌های هواداران متعجب و متمایز آرژانتین را از روسیه ۲۰۱۸ که یاد داشتم ولی اینجا موضوع کاملاً فرق می‌کرد.

با کمی پرس‌وجو از حاضران متوجه شدم آنها جزو گروه ۵ هزار نفری هواداران رسمی آرژانتین در قطر هستند که همین چند ماه پیش تشکیل شده. ظاهراً بیشتر آنها جوانان عرب از ملیت‌های مختلف هستند که در قطر زندگی می‌کنند. در آن معرکه که من دیدم اما البی سلیسته و مسی صرفاً یستر کار بود و هدف اصلی طرفداری از فلسطین؛ ملتی که نه تنها نماینده‌ای در جام جهانی ۲۰۲۲ ندارد

و حتی تیم ملی فوتبالش فاقد ورزشگاه خانگی است، بلکه سال‌هاست سرزمینش توسط صهیونیست‌ها غصب شده و خود در گوشه و کنار جهان پراکنده شده است.

بسیار با این حال با آنچه این روزها در کوی و برزن دوحه و سکوها و حتی چمن ورزشگاه‌های فوق‌مدرن قطر ۲۰۲۲ شاهد بودیم، انگار فلسطین، سی و سومین عصر همان روز ورود به دوحه، تیم حاضر در جام و حتی از آن بالاتر، مدعی اصلی حتی آنهایی که قطر را به عنوان میزبان و نخستین حذف‌شده جام جهانی ۲۰۲۲، قهرمان و چه فرافوق‌تالی بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان برمی‌شمرند، حالا نیم‌نگاهی هم به قهرمانی غیرمنتظره و خارج از قاعده فلسطینی دارند.

این احساس بود که حتی قبل از انتشار گزارش‌هایی درباره ترند شدن هشتگ «فلسطین قهرمان جام جهانی» در شبکه‌های اجتماعی عربی، در فضای دوحه موج می‌زد.

در این روز، به هر یک از ۸ ورزشگاه، ۱۰ منطقه هواداری (فن زون)، میادین یا تجمع‌گاه‌های اصلی دوحه، الوکره و الخور و ایستگاه‌های اصلی مترو سرک یکشده، نمایی پررنگ از فلسطین و پرچمش می‌بینید. در ایران تبلیغات برخی رسانه‌ها به شکلی است که عمدتاً با پیراهن‌های راه‌راه سفید و آبی آسمانی که وسط سئوق معرکه گرفته بودند، یک جوان با پیراهن شماره ۱۰ تیم ملی آرژانتین، مزین به نام مسی خودنمایی می‌کرد که پرچم فلسطین را به اهتزاز در آورده بود. معلوم نبود چه تعداد از این جوانان، عرب بودند و چه تعداد آرژانتینی. هر ۲ دسته حول محور فلسطین متحد شده بودند و یک نمایش منحصربه‌فرد را برای اعلان یک پیام منحصربه‌فرد به اجرا در آورده بودند. شاید دانستن این نکته که در حدود ۸۰ درصد از جمعیت آرژانتین از طبقات بالای جامعه‌ها را نوادگان مهاجران سوری، لبنانی و فلسطینی تشکیل می‌دهند، کمی از ابهام این صحنه شگفت‌انگیز در ذهن من مشاهده‌کننده می‌کاست. دست‌های هواداران متعجب و متمایز آرژانتین را از روسیه ۲۰۱۸ که یاد داشتم ولی اینجا موضوع کاملاً فرق می‌کرد.

با کمی پرس‌وجو از حاضران متوجه شدم آنها جزو گروه ۵ هزار نفری هواداران رسمی آرژانتین در قطر هستند که همین چند ماه پیش تشکیل شده. ظاهراً بیشتر آنها جوانان عرب از ملیت‌های مختلف هستند که در قطر زندگی می‌کنند. در آن معرکه که من دیدم اما البی سلیسته و مسی صرفاً یستر کار بود و هدف اصلی طرفداری از فلسطین؛ ملتی که نه تنها نماینده‌ای در جام جهانی ۲۰۲۲ ندارد

رابطه، پایتخت خودشان صادر کرد، سیاسی و صد البته ضدصهیونیستی است.

عجیب آنکه دست روزگار اسپانیا را واسطه این رخداد مهم قرار داد؛ کشوری که پایتختش مادرید در ۱۹۹۱ میلادی میزبان نخستین کنفرانس سازش تشکیلات خودگردان رامالله به ریاست یاسر عرفات و رژیم صهیونیستی بود. اتفاقاً حسن دوم، پادشاه وقت رابطه، نقش فعالی در کنفرانس مادرید داشت، همان‌گونه که امروز جانشینش محمد ششم که فراتر از هر دولتی، عنان قدرت را در مراکش به دست دارد، در خط مقدم رابطه با اسرائیل قرار دارد.

پس حرکت ملی‌پوشان این کشور پیامی صریح بود به حاکمان‌شان که راه‌ها از شما جداسد، نمایای از کل ملت‌های عرب که راهشان از رژیم‌های غالباً استبدادی و دست‌نشانده‌شان جداسد.

روایت خبرنگار «وطن امروز» از فضای ضد صهیونیستی جام جهانی قطر و حمایت مردم کشورهای مختلف از آرمان فلسطین

گل قدس

دوستانش به قطر آمده، ساعتی پس از پیروزی مراکش با لباس سنتی کشورش شامل کلاه پاشایی عصر مملوک در شمال آفریقا، علامت پیروزی نشان می‌دهد. این چیزی فراتر از محال است وقتی بدانیم نه تنها الجزایر در این دوره غایب است، بلکه آنها سابقه دشمنی دیرینه با مراکش‌ها دارند.

وقتی دلیل خوشحالی محمد از برد مراکش مقابل اسپانیا را به واسطه گل‌شن جوای می‌شوم، همچنان که کامی عمیق از قلیان عربی بغل دستش می‌گیرد، که عربی می‌گوید: «من جزایری‌ام اما اول از همه مسلمانم. آنها (مراکش) هم همین‌طور، فلسطین برای هر دوی ما فلسطینی است.»

مشخص است که او به چه رویدادی اشاره می‌کند، ضمن اینکه هیچ اشاره‌ای هم به هویت عربی ۲ ملت نمی‌کند. موضوع فلسطین - هر چند به طور موقت - مورها (عقاب مراکش‌ها) و بربرها (عقاب الجزایری‌ها) در شمال آفریقا را با سابقه اختلاف چند هزار ساله آشتی داده است.

حالا که باد موافق در بادبان سندیابحری افتاده، بدم نمی‌آید درباره ایران بپرسم. درست مثل راننده پاجناری، تا نام ایران به میان می‌آید، می‌گوید: «چرا زودتر نگفتی که جایب هستنی، ما ایران را دوست داریم، شما برادران واقعی ما هستید.» دست آخر در یک صحنه کم‌دی در اوج احساسات می‌خواهد برای تیم ملی ما در مسابقات آرزوی موفقیت کند که یکدفعه پادش می‌افتد کار از کار گذشته است.

البته پیش از آنکه به روز هجدهم جام‌جهانی ۲۰۲۲ برسیم، معجزه فلسطین، از همان ساعات ابتدایی ورود به قطر بر من آشکار شده بود. صبح همان روزی که عصرش با گروه هواداران آرژانتین که در ابتدا و سفش رفت برخورد کردم، برای پیاده‌روی از هتل محل اقامت واقعی ما هستیم.» دست آخر در یک صحنه کم‌دی در اوج احساسات می‌خواهد برای تیم ملی ما در مسابقات آرزوی موفقیت کند که یکدفعه پادش می‌افتد کار از کار گذشته است.

ادامه در صفحه ۶

مراکش‌ها شرکت کرده و برای پیروزی بزرگشان لهله کشیدند که در بازی‌های قبل تیم‌های عربی جز قطر میزبان، عمدتاً ناظرانی خشن و خاموش بودند. اگر هم زمانی آنها را در حال هواداری می‌دیدیم، برای قدرت‌های مطرح فوتبال مثل برزیل، آرژانتین، فرانسه، پرتغال و انگلیس بود آن هم به بهانه دل‌بستگی‌شان به نیمار، مسی، امپا، رونالدو و رحیم استرلینگ که آیگون‌های جهانی فوتبال هستند. اصلاً بی‌تفاوتی این گروه بزرگ مهاجران مسلمان شبه‌قاره هند - که نزدیک ۲ میلیون نفر از جمعیت ۳ میلیونی و بخش اصلی نیروی کار قطر را شامل می‌شوند- نسبت به مسائل سیاسی و بین‌المللی ریزانده است. با این حال، موضوع مشترک فلسطین، سه‌شنبه شب آنها را هم پای کار جشن بزرگ عربی - اسلامی در خیابان‌ها و تجمع‌گاه‌های دوحه آورد.

آن شب، دیروقت که اوپر آمریکایی می‌گیرم تا به نزدیک‌ترین ایستگاه مترو بروم، دست بر قضا راننده یک شیعه پاجناری پاکستانی است. البته این را بعد از چند دقیقه ارتباط مخدوش به انگلیسی و عربی می‌فهمم. آخرش کلمه وطن را می‌آورم، یعنی کنجایی هستنی؟ نام ایران را که می‌شنود گل از گلش می‌شکند و قند پارسی در کامش می‌نشیند و می‌گوید: چرا زودتر نگفتی؟

بچثمان به فارسی گل می‌اندازد و کار به جایی می‌کشد که هم او شغش را فراموش می‌کند و هم ضرب‌الاجل ساعت ۲:۳۰ نیمه‌شب آخرین قطار مترو، انتظار حسین کناری نگه می‌دارد و کنار تویوتای سفیدش می‌ایستیم و به قول خودش «کب می‌زیم».

بلافاصله کنجکول‌ام را در دربار حال و هوای فلسطینی این شب‌های قطر نشان می‌دهم. انتظار هم برای متعجب کردن مخاطبش منتظر نمی‌ماند و یادآوری می‌کند که پرجمعیت‌ترین راهپیمایی‌های روز قدس خارج از ایران توسط پاک‌ها و مسلمانان هند برگزار می‌شود، نه در کشورهای عرب.

به عبارت دقیق‌تر، آرمان فلسطین شوقی است که اکثریت خاموش میزبان جام جهانی را به هم پیوند می‌دهد. مثل آتش زبر خاکستر که هر از چند گاهی شعله‌هایش به بهانه یک رویداد خاص زبانه می‌کشد. این بار در حمایت مراکش‌ها برای اعلام همبستگی با فلسطین. برای کسی که از نزدیک شاهد تنش‌های میان کشورهای شبه‌قاره و ملت‌های عرب و همین‌طور اختلافات مذهبی در گوشه و کنار جهان اسلام بوده، متفرق زیر یک پرچم واحد، جادویی است.

معجزاتی که روی دیگرش را چند ساعت جلوتر در یکی از کافه‌های رو باز کنار سوق واقع دیده بودم. محمد جزایری، شهروند الجزایری که برای جام جهانی با